

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-3/23-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Mire Kovačić, predsjednice vijeća, Radmile Bolanča Vuković i dr. sc. Sanje Otočan, članica vijeća, te više sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. p. b., dioničko društvo, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 22. ožujka 2023.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II- 008-07/22-01/96, URBROJ: 401-01/10-22-3 od 30. studenoga 2022., te vraćanje predmeta tuženiku na ponovno odlučivanje.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika točkom 1. izreke, poništeno je rješenje trgovačkog društva H. p. b. d.d., Ur.br. F00-110/21 rb od 31. prosinca 2021. Točkom 2. izreke djelomično je odobreno Udruzi G. pravo na pristup preslikama ugovora o zakupu reklamnih površina, poslovnoj suradnji, plaćanju naknade za postavljanje reklama s Gradom Z., oglašavanju na megaboardu, ugovora o sponzorstvu, na način da se u istima, odnosno priložima ugovora prekriju podaci o imenima i prezimenima fizičkih osoba, te brojevima mobitela i drugih ugovornih strana, osim odgovornih osoba, te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija (sve detaljno navedeno u točki 2. izreke rješenja), a točkom 3. izreke djelomično je odobreno Udruzi G. pravo na pristup preslikama ponuda i računa, narudžbenicama (sve detaljno u izreci točke 3. rješenja) na način da se u istim prekriju podaci o imenima i prezimenima osoba koje su sudjelovale u izradi navedenih dokumenata, te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija. Točkom 4. izreke rješenja nalaže se H. p. banci d.d. da postupi sukladno točkama 2. i 3. izreke ovog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja.

2. Tužitelj u tužbi navodi da osporava rješenje tuženika u cijelosti radi pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi u bitnome da je tuženik u točki 3. osporavanog rješenja omogućio pristup informacija u širem opsegu nego što je to traženo zahtjevom za pristup informacijama, jer nije tražen uvid u preslike dokumenta iz navedene točke 3. Prigovara točki 2. izreke

rješenja u vezi podataka za odgovorne osobe, jer da iz obrazloženja tuženika proizlazi da treba zaštititi osobne podatke samo osoba koje nisu zaposlenici tijela javne vlasti. Poziva se na članak 6. Opće uredbe o zaštiti podataka. Ističe u vezi poslovne tajne, da sadržaj dokumenata iz točke 2. i točke 3. izreke rješenja predstavljaju poslovnu tajnu prema Zakonu o tajnosti podataka pa davanje tih podataka neovlaštenoj osobi može imati štetne posljedice za njegove gospodarske interese. Poziva se na Pravilnik o klasifikaciji informacija prema kojem su navedeni dokumenti proglašeni tajnima, a tuženik nije obrazložio zašto smatra da predmetne informacije iz točke 2 i 3. rješenja ne predstavljaju poslovnu tajnu. Smatra da je tuženik davanjem informacija dao znatno više informacija od onog što je navedeno u članku 16. stavku 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da ugovori sadrže niz uglavaka koji se u svijetu medija smatraju poslovnom tajnom, a tuženik nije obrazložio na valjan način kako će to utjecati na tužiteljeve gospodarske interese i pregovaračku poziciju. Navodi da je razloge radi kojih informacije iz točka 2. i 3. rješenja tuženika ne bi smijele biti objavljene naveo u svom rješenju. U odnosu na sudsku praksu na koju se poziva tuženik ističe da većinski udio u društvu ne znači da se tužitelj financira iz javnih sredstava, nego samo da RH ima članski udio, a financira se od prihoda na tržištu. Smatra da praksa iz presude Visokog upravnog suda RH poslovni broj:UsII 501/18 nije ispravna i treba ju mijenjati, imajući na umu članak 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. U odnosu na praksu da se daju na uvid računi i podaci o isplatama pojedinom odvjetničkom društvu za usluge marketinga, ističe da se u ovom predmetu daju na uvid znatno značajni dokumenti (ugovori, narudžbenice). Predlaže poništiti osporavano rješenje tuženika od 30. studenoga 2022. i predmet vratiti tuženiku na ponovno odlučivanje.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da navodi iz tužbe nisu osnovani. Ostaje kod osporavanog rješenja u cijelosti iz razloga navedenih u obrazloženju toga rješenja. Navodi u bitnome da je zainteresiranoj osobi omogućio samo pristup podacima o medijima s kojima tužitelj surađuje, te o iznosu koji je plaćen medijima, pa nije osnovan tužbeni navod da je omogućio uvid u širi krug podataka od traženih. Nadalje navodi da je ustaljena upravno- sudska praksa da podatak o imenu i prezimenu zaposlenika tijela javne vlasti, kad se traži vezano uz rad te osobe, ne predstavlja podatak u odnosu na koji bi prevladavala potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama. Osim toga da je u točkama 2. i 3. osporavanog rješenja jasno navedeno da treba prekriti imena, prezimena, odnosno brojeve telefona, koji se odnose na osobe koje nastupaju u ime drugih ugovornih strana, te se ne omogućava pristup nikakvim drugim podacima. U vezi tužbenog navoda poslovne tajne ističe da ne smatra da bi Pravilnik o klasifikaciji informacija predstavljao opći akt u smislu članka 19. Zakona o tajnosti podataka. Nadalje navodi da su u obrazloženju rješenja detaljno izneseni razlozi radi kojih omogućavanje pristupa traženim informacijama neće utjecati na pregovaračku poziciju tužitelja, te ističe da je zahtjevom traženi i podatak o ugovorima i računima, te da ugovorne klauzule ne mogu predstavljati poslovnu tajnu. Smatra da omogućavanje pristupa traženim informacijama nema značaj koji mu pripisuje tužitelj, odnosno da mogu ugroziti pregovaračku moć tužitelja te mu nanijeti štetu. Ističe da se radi o informacijama za 2019. i 2020. godinu pa se ne vidi uzročno-posljedična veza između uvjeta koji su tada ugovoreni s medijima i ugovaranja u budućnosti. Tuženik smatra da tužitelj niti u prvostupanjskom rješenju, a niti u tužbi nije učinio vjerojatnim da bi omogućavanje pristupa traženim

informacijama moglo imati utjecaj na poslovanje tužitelja, odnosno da bi utjecalo na njegovu poziciju na bankarskom tržištu. Posebno ističe da budući pregovori oko uvjeta s medijima predstavljaju činjenicu koja ne postoji niti u vrijeme donošenja prvostupanjskog rješenja, niti u vrijeme donošenja odluke tuženika, niti se navedeni pregovori javno objavljuju, što je također dovoljno za zaključak da su neosnovani navodi tužitelja o navodnoj šteti. S tim u vezi, tuženik smatra da informacije koje su predmet ovog postupka nemaju takav značaj da bi mediji tužitelju odbili dati neka inovativna rješenja. Zaključno, ističe da tužitelj pogrešno tumači praksu na koju se poziva tuženik, pa radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja upućuje na stranicu 5. obrazloženja rješenja, a tužitelj nije dao nikakve razloge zbog kojih bi trebalo promijeniti ustaljenu sudsku praksu u odnosu na tužitelja, kao i sudsku praksu koja se odnosi na slične informacije (a radi se o tijelima javne vlasti koja su trgovačka društva kao i tužitelj). Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba Udruga G., Z., iako pozvana nije dostavila odgovor na tužbu.

5. Tužitelju je dostavljen odgovor tuženika na tužbu, na temelju članka 6. Zakona o upravnim sporovima („ Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14. , 29/17 i 110/21.- ZUS).

6. Tužitelj se podneskom (primljenim na ovom Sudu 16.ožujka 2023.) očitovao na odgovor na tužbu. U bitnome upire na navod tuženika u vezi Pravilnika o klasifikaciji informacija, te navodi da smisao navedenog Pravilnika nije provođenje Zakona o pravu na pristup informacijama, što ne znači da tužitelj ne postupa po navedenom Zakonu .Upire na članak 38. Zakona o elektroničkim medijima, te ističe da je iz odgovora na tužbu vidljivo da tuženik smatra da je za potrebu dokazivanja da bi tužitelj pretrpio štetu objavom određenih informacija potrebno da je šteta već nastala, odnosno tuženik ne prihvaća da bi određena šteta mogla nastati. Smatra da davanjem kompletne dokumentacije o oglašavanju dovode ga u poziciju da konkurencija bez ikakvog truda i troška dobije sliku njegove marketinške strategije te bi se njegova reputacija ugrozila i radi kršenja ugovornih obveza (poslovne tajne). Ističe da je već naveo zašto se općenito sadržaj svih predmetnih ugovora treba smatrati poslovnom tajnom. Navodi da se ne protivi postupanju sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama, ali da u smislu odredbi koje se odnose na poslovnu tajnu, provođenje testa razmjernosti, tuženik ima dužnost pravilno utvrditi da li se moraju dati javnosti sve informacije. Ističe da se radi o informacijama za 2020. i 2021. a tuženik tvrdi da ne vidi uzročno- posljedičnu vezu između uvjeta koji su tada ugovoreni i ugovaranja uvjeta u budućnosti. Smatra da ako se učini javnim sadržaj predmetnih ugovora za 2020. i 2021., potencijalni ugovaratelji će u budućnosti zazirati od zaključivanja ugovora s tužiteljem koji bi sadržavali inovativnu marketinšku praksu. Ističe da ugovori, narudžbenice i računi udovoljavaju odredbama Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti kojima se određeni podaci imaju smatrati poslovnom tajnom.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Prema obrazloženju osporavanog rješenja tuženika, zainteresirana osoba je zahtjevom za pristup informacijama od 3. prosinca 2021. od tužitelja (prvostupanjskog tijela) tražila informacije: ugovore o materijalnim uslugama sklopljene s medijima i posredstvom agencija za medijsko oglašavanje tijekom 2020. i 2021.(usluge informiranja, usluge objave oglasa i natječaja, sponzorstva i drugo); popis medija s OIB-om s kojima je tijekom 2020. i 2021. sklopljen ugovor o

uslugama, uz informaciju o predmetu i vrijednosti ugovora, razdoblju na koji je ugovor sklopljen, te iznose troškova po računima (bez ugovora) za obavljene medijske usluge uz naziv i OIB dobavljača, te datum plaćanja.

9. Tuženik se u osporavanom rješenju poziva na ovosudnu presudu poslovni broj:UsII-501/18, u kojoj je izraženo shvaćanje da se i u slučaju H. p. b. d.d. radi o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.-ZoPPI), a prema ovosudnoj presudi poslovni broj:UsII-105/20, u predmetu koji se odnosio na isplate koje je prvostupanjsko tijelo vršilo odvjetnicima nije prihvaćeno pozivanje prvostupanjskog tijela na poslovnu tajnu, imajući na umu da se radi o trgovačkom društvu koje je u većinskom vlasništvu države. Tuženik nadalje ističe da je u ovosudnoj presudi poslovni broj:UsII-261/20, koja se odnosila na trgovačko društvo Hrvatska pošta d.d., zauzeto shvaćanje da računi koji se odnose na usluge marketinga predstavljaju informacije od javnog značaja, odnosno o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZoPPI-a. U vezi pozivanja tužitelja (prvostupanjskog tijela) na poslovnu tajnu tuženik obrazlaže da zatražene informacije ne predstavljaju tajnu i rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada, a kako je navedeno u prvostupanjskom rješenju.

10. Nadalje, u odnosu na obrazloženje prvostupanjskog rješenja da ugovori sadrže povjerljivu klauzulu, tuženik ističe ovosudnu presudu poslovni broj: UsII-232/20, u kojoj je predmet bio ugovor koji je sadržavao klauzulu povjerljivosti, a tužbeni zahtjev je presudom odbijen. Stoga tuženik zaključuje da navedena klauzula nema značaj poslovne tajne, jer poslovna tajna ne može biti određena ugovorom između stranaka, već zakonom ili općim aktom pravne osobe. Prema pak ovosudnoj presudi poslovni broj: Us-440/20, koja se također navodi u osporavanom rješenju, standardne ugovorne klauzule ne mogu predstavljati poslovnu tajnu. Tuženik obrazlaže da prvostupanjsko tijelo (tužitelj) nije učinilo vjerojatnim da bi omogućavanje pristupa traženim informacijama moglo imati negativne posljedice na gospodarske interese, odnosno da pojedini mediji u budućnosti možda neće htjeti surađivati s tužiteljem, jer bi to značilo nepoštivanje odredbi ZoPPI-a. Ističe da je tužitelj pravna osoba u većinskom vlasništvu Republike Hrvatske, predstavlja tijelo javne vlasti pa je dužan postupati sukladno odredbama ZoPPI-a.

11. Tuženik navodi u obrazloženju rješenja da je proveo test razmjernosti i javnog interesa u žalbenom postupku (članak 25. stavak 5. ZoPPI-a) te ističe da u odnosu na podatak o imenima i prezimenima fizičkih osoba, njihovim brojevima mobitela, a koji nisu zaposlenici tijela javne vlasti, ne prevladava javni interes, već potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZoPPI-a, pa je sukladno članku 15. stavku 5. ZoPPP-a potrebno prekriti navedene podatke i odbiti zahtjev podnositelja u tom dijelu. U odnosu na imena i prezimena ovlaštene osobe (direktor) navedeni podatak je javno dostupan u sudskom registru, te ne predstavlja podatak za koji prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZoPPI-a.

12. Slijedom svega navedenog, obrazloženje rješenja tuženika u ovom predmetu sukladno je ovosudnoj praksi u istovrsnim predmetima traženja informacija koje se odnose na raspolaganja javnim sredstvima.

13. Tužitelj tužbenim navodima nije doveo u sumnju zakonitost osporavanog rješenja tuženika. Naime, osporavano rješenje doneseno je u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge,

obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. i 110/21.), pa ovaj Sud nije našao osnove da rješenje tuženika ocijeni nezakonitim. Ovo osobito imajući na umu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

14. Slijedom toga je, na temelju članka 57. stavka 1. ZuS-a , odlučeno kao u izreci presude.

U Zagrebu 22. ožujka 2023.

Predsjednica vijeća:
Mira Kovačić, v.r.